

Zmianę położenia Krośniewic przyniósł II rozbiór Polski w 1793 r. Większość sił polskich była zgrupowana w 1792 r. na froncie wschodnim, przeciwko Rosji. Klęska w wojnie z Rosją spowodowała, że w społeczeństwie nie było ducha oporu przeciwko Prusom, tym bardziej, że nawet na zachód od Wisły stacjonowały już garnizony rosyjskie, m.in. w Gąbinie.

Wojska pruskie przekroczyły granicę z Polską 24 stycznia 1793 r. wkraczając na tereny Wielkopolski. Wojsko polskie (Dywizja Wielkopolska) stacjonujące w różnych miastach Wielkopolski wycofywało się na wschód nie podejmując walki. W dniu 8 lutego wojska pruskie dochodziły już do Kutna i Łęczycy, natomiast oddziały polskie znalazły się w rejonie Rawy, Skierniewic i Łowicza. Do połowy lutego wojska pruskie zajęły prawie całe woj. rawskie, do linii: Biała-Guzów-Szymanów-Secymin.

W chwili przejęcia Krośniewic i okolicy przez Prusy zarząd miasta sprawował burmistrz Błażej Bińkowski, mający do pomocy trzech rajców i dwóch ławników, działający w imieniu właściciela miasta Ignacego Gomolińskiego. Wkrótce jednak Krośniewice w wyniku podziałów rodzinnych stały się własnością siostry Ignacego - Marianny Gomolińskiej, żony Gabriela Hryzantego Opackiego. Po jej śmierci w 1797 r. właścicielką Krośniewic została jedyna córka Opackich - Agnieszka Helena Konstancja, od 15 lutego 1797 r. zamężna z Rajmundem Hiacyntem Rembielińskim (1775 - 1841). Rajmund Rembieliński wszedł zaś w posiadanie dóbr krośniewickich, na mocy umowy rozwodowej z Agnieszką Opacką z 1816 r. i 1817 r. W 1819 r. zawarł związek małżeński z Antonią Weltz, z którą miał dwóch synów: Eugeniusza i Aleksandra - dziedzica dóbr krośniewickich. Rodzina Rembielińskich była właścicielami tych dóbr do 1945 r. (...)

Pierwszym burmistrzem Krośniewic w czasach Królestwa Polskiego był Zieliński, mianowany na to stanowisko jeszcze w okresie Księstwa Warszawskiego 11 września 1811 r. Został on odwołany w bliżej nieustalonych okolicznościach, a po nim w 1818 r. burmistrzem był Starzyński, a w 1822 r. Jan Barankiewicz. Od 1 stycznia 1823 r. nominację na burmistrza Krośniewic otrzymał Feliks Ostaszewski, który pełnił to stanowisko przez kilkadziesiąt lat, co najmniej do 1861 r., kiedy właściciel prezentował na jego miejsce Juliana Mioduszewskiego, swojego zastępcę na stanowisku wójta gminy Błonie. (...). W 1862 r. jako burmistrz występuje Napieralski, a w latach 1865-68 Piotr Kostrzewski. Nazwisk kolejnych burmistrzów do 1870 r. nie znamy. W latach 1864-1869 był dla Krośniewic ustanowiony również naczelnik wojenny.

W okresie Królestwa Polskiego uruchomiono w Krośniewicach szkołę elementarną. Źródła są zgodne, co do tego, że szkoła zaczęła funkcjonować w 1817 r. Mieściła się w budynku na rogu ul. Łęczycy i Targowej, który został określony jako miejski, dobry i murowany. Założycielem szkoły byli administrator dóbr Grabowski, dziekan i

1793-1870 r.

Wpisany przez Michał Morawski
poniedziałek, 25 lutego 2008 15:43

prałat krośniewicki Wincenty Wojciechowski, burmistrz Starzyński, radni Waldeln, Erdman, Szymon Nowicki.

Ogólnie należy stwierdzić, że byt miasta Krośniewic opierał się tylko na woli jego właściciela, bez którego wkładu finansowego mieszczanie nie byli by w stanie utrzymać burmistrza i administracji miasta.

Wykorzystano fragmenty publikacji KROŚNIEWICE. DZIEJE MIASTA I OKOLICY (1397-1945) - Jan Józefcki, Piotr Stasiak